

høje Værdi findes at maatte skyldes forbigaaende Omstændigheder. Dette Forslag er kommet frem i Udvalget fra min ærede fornævnte Kollegas Side, og mit Parti har tiltraadt det, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at jeg har den Anke imod det, at jeg synes ikke godt, man kan sætte Grænsen ved 20 pCt. eller overhovedet sætte nogen Grænse, thi er det en tilfældig forbigaaende Omstændighed, som har bevirket den høje Ejendomsskyldsvurdering, og er denne Omstændighed af den Natur, at man ikke ved en ny foretagen Vurdering virkelig kan faa Vurderingen omreguleret — og det kan godt tænkes — kunde der dog være Grund til, at denne Reduktion af Prisen til Arve- og Afgiftsberegningen, der maatte tillades Finansministeren, kunde overstige baade 20 og 30 pCt. Man kan ikke vide det, og jeg synes ikke, der var Grund til at begrænse den til en bestemt Sum.

Til § 21 have vi stillet et Ændringsforslag om, at 3die Stykke skal udgaa. I 3die Stykke er det statueret, at hvis det ved Testamente er bestemt, at en vis Arvelod skal udredes fri for Afgift, skal ved Beregningen Afgiften for den Lod først lægges til, før man beregner Afgiften for vedkommende Lod. Jeg finder, det er en meget knudret og kunstig Maade at beregne Afgiften paa. De faa Kroner, som ville komme mere ind for Statskassen derigennem, lægger jeg ingen Vægt paa. Jeg finder, det er en uhensigtsmæssig Maade, og derfor stiller jeg dette Ændringsforslag, som jo ikke har nogen saa særlig stor Betydning.

Jeg har oversprunget Ændringsforslag Nr. 20 til § 20, hvor vi foreslaa Ordet „10-dobbelte“ rettet til „5-dobbelte“. Det angaar Taksationen af Værdien af Nydelser af ubestemt Varighed; den har Finansministeren sat til 10 Gange det paagældende Beløb, jeg foreslaar 5 Gange det paagældende Beløb, overensstemmende med Stempelovens Beregning af stempelpligtig Værdi af ubestemte Ydelser. Vi have særlig haft dette Spørgsmaal til Behandling her adskillige Gange. I Anledning af de smaa Lejekontrakter, som vi kaldte dem, er det oplyst for Tinget, at man der stempler ikke efter $\frac{1}{2}$ eller 1 Aars, men efter 5 Aars Lejeafgift, naar Kontrakten er indgaaet paa ubestemt Tid eller paa Opsigelse. Jeg mener, at den samme Betragtning skulde lægges til Grund her, og at man ikke, som Finansministeren, fordobler med 10 i Stedet for med 5.

Mit Ændringsforslag Nr. 24 til § 25

gaar særlig ud paa at bringe disse Sager ind som faste Led af Domstolenes Paa-kendelse med dertil hørende Regler for Appel. I Virkeligheden synes jeg ikke, man kan indvende noget imod det. Finansministeren har dog ikke villet acceptere det.

Ændringsforslag Nr. 25 gaar ud paa at forandre en Frist af 6 Maaneder til 1 Aar. Det er et Tal, som kommer igen i nogle senere Ændringsforslag. Der er Tale om, at selvskiftende Arvinger skulle anmelde Arveafgiften inden 6 Maaneder, og der er senere Tale om, at Arveafgiften skal udbetales inden 6 Maaneder. Denne Frist er i Virkeligheden for kort, som det vil være de Herrer klart, hvis de tænke sig at administrere et Bo, hvor der blot findes en eneste Panteobligation, maaske en sekundær eller tertiær Panteobligation paa 20,000 Kr. med en ikke ganske grundfæstet Sikkerhed. Saa kunne de ikke anmelde denne Panteobligation til en Værdi af 20,000 Kr., thi de skulle sige den op med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, og Værdien foreligger først i det Øjeblik, Debitor indfrier den, og man faar Pengene i Kassen. Den kan være 20,000 Kr. værd, men den kan ogsaa være ikke en rød Øre værd. Som Forholdet er nu, har man Aar og Dags Frist, og det har der aldrig været Ulemper ved. Saa lang Kredit har Statskassen kunnet give før, og saa lang Kredit kan den ogsaa give nu, navnlig da man ved at ville fremtvinge kortere Frist ikke vil opnaa andet end i de allerfleste Tilfælde at faa noget, der kaldes en foreløbig Anmeldelse med Forbehold, altsaa en Anmeldelse, der skal gøres om og om igen, naar Forholdet er berigtiget. Man kundelige saa godt sætte Fristen større, saa at den kan opfyldes af de vedkommende. Samme Forhold gaar igen under Ændringsforslaget Nr. 30.

I Nr. 31 er der tilsigtet at afhjælpe et temmelig rigorøst Paabud i Lovforslaget. I § 30 staar der: „Indkommer Arveanmeldelsen ikke inden de i § 26 og § 29 foreskrevne Frister, bliver Arveafgiften for de anmeldelsespligtiges Vedkommende at forhøje med $\frac{1}{3}$.“ Det er jo lovlig haardt at forhøje en Arveafgift, fordi Anmeldelsen kommer maaske en Dag for sent. Jeg finder det ganske uhensigtsmæssigt. Det er en saa haard Tvangsbestemmelse, at jeg ikke kan finde nogen Grund dertil. Hvad det er Staten om at gøre, er at faa Skatten og særlig at faa den paa en saa lempelig og hensynsfuld Maade som muligt, dog at Staten ikke kommer til at lide